గంజికేంద్రం

కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

“అవ్వగారూ, మీరు అన్నం అత్తిసరు పెడతారా, వారుస్తారా?”

“పొద్దున వారుస్తా, నాయనా. రాత్రి అత్తిసరు పెడుతున్నా. ఏం?”

“మరేం లేదు. వార్చిన గంజి ఏం చేస్తారు? కుడితి తొట్లో పొయ్యటానికి గొడ్డూ గోదా లేదుగా?”

“గంజిపట్టడం కూడానా? తూములోకి వార్చేస్తా.”

“అట్లా అయితే ఒక పని చేస్తారూ?”

“ఏమిటి, నాయనా?”

“ఇవాళనుంచీ మీరు అన్నం వార్చినీళ్లు దేనిలోకన్నా పట్టి నాకిస్తూ ఉండండి.”

“నీకా?”

“మరేం లేదు. ఆమధ్య రాయలసీమలో నడిపిన గంజికేంద్రాలున్నాయి చూడండి. అవి అంత సంతృప్తికరంగా లేవనీ, వాటిని గురించి కొంత పరిశోధన జరగాలనీ మా ఆఫీసరుగారంటున్నారు. నేనూ మరికొందరమూ కలిసి పరిశోధనలు జరుపుదామని!”

“దానికేం భాగ్యం, నాయనా? అట్లాగే ఇస్తాలే!”

తన నాయనమ్మకూ, తమ వెనక గదిలో అద్దెకుంటున్న శ్రీనివాసరావుకూ మధ్య జరిగిన ఈ సంభాషణ యావత్తూ పంకజం విన్నది. ఆమెకు కోపం వచ్చింది.

అతన్ని చూస్తే ఆమెకు తరుచు కోపమే వచ్చేది. కారణం ఆమెకే తెలీదు. అతను తనకు గాని ఇతరులకు గాని ద్రోహం ఏమీ చెయ్యలేదు. వీలయితే సహాయం కూడా చేసేవాడు. ఎన్నోసార్లు లైట్లకు ఫ్యూజ్ పోతే వేసి పెట్టాడు. ఒకసారి చెడిపోయి ఆరిపోయిన బల్బును మళ్ళీ వెలిగేట్టు చేశాడు కూడా. చదువులో ఎప్పుడైనా తనకు సహాయ పడతాడు. ఆ విషయం అతన్ని గురించి ఆక్షేపణ ఏమీ లేదు. అద్దె సరిగా ఇచ్చేవాడు కాడు నిజమేగాని ఆ విషయం పంకజాన్ని అంత బాధించేది కాదు. ఏ బుద్ధినఉండో తన తండ్రి ఈ శ్రీనివాసరావుకా గది ఇచ్చాడు గాని అంతకు పూర్వం అది తమకిందనే ఉండేది. పనికిరాని సామాన్లు అందులో పడేసేవాళ్లు. శ్రీనివాసరావుకోసం స్నేహితులు వస్తూండేవాళ్లు. రోజుల తరబడి వుండేవాళ్లు కారు. అందువల్లకూడా పంకజానికి బాధలేదు.

శ్రీనివాసరావుమీద పంకజానికి అప్పుడప్పుడూ వచ్చే కోపానికి కారణం అనుమానం. ఆరు నెలలనుంచీ అతను తమ ఇంట్లో ఉంటున్నప్పటికీ అతన్నిగురించి పంకజానికి స్పష్టంగా ఒక్క విషయమైనా తెలియదు. అతను ఏ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నాడు? అతని జీతం ఎంత? ఏ హోటల్లో తింటున్నాడు? అసలతని దేవూరు? ఇలాటి చిన్న ప్రశ్నలకు కూడా పంకజానికి సరి అయిన సమాధానాలు తెలీవు. ఆమె తండ్రికి ఇలాటి వివరాలు తెలుసుకోవటంలో ఆసక్తి లేదు. తానే అడిగితే అతను అర్థం అయీ కాకుండా చెప్పేవాడు. అతను చెప్పేది ఒక్కటీ విశ్వసనీయంగా కనపడేది కాదు. వచ్చిన కొత్తలో శ్రీనివాసరావు తాను ఏదో ఆఫీసులో రికార్డు కీపరుగా పనిచేస్తున్నానన్నాడు. ఆమధ్య మాటల సందర్భంలో తాను అప్పర్ డివిజన్ క్లర్కునన్నాడు. రికార్డు కీపరు పని ఏమయిందంటే అది రెండు నెలల క్రితమే అయిపోయిందన్నాడు. పర్యవసానం, పంకజానికి రెండూ అబద్ధమేనని తోచింది. ఒకనాడు అతనూ మరొక మిత్రుడూ కలిసి గదిలో వంట పెట్టటం చూసింది. ఇదేమిటంటే తాను భోంచేసే హోటల్లో ఒకడు కలరా తగిలి చచ్చాడనీ, హోటలు మూశారనీ చెప్పాడు. ఆ సంగతి తనూ విన్నది, అందుచేత నిజమేనని నమ్మగలిగింది. కాని ఇంకా పట్నంలో ఎన్ని హోటళ్లు లేవు? ఈ మాటంటే, “ఏ హోటలునూ నమ్మటానికి లేదు,” అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

“నమ్మటానికి లేంది హోటళ్లనే కాదు— నిన్ను కూడా,” అనుకున్నది పంకజం... వంట పెట్టినవాళ్లు కూరలోకి పోపుగింజల సంగతికూడా ఆలోచించకుండా మొదలు పెట్టారు. తాను వెళ్లి వాళ్లకు సహాయం చెయ్యటమే గాక మినపప్పుళ్ళూ, ఆవాలూ, ఇనపగరిటే, కత్తిపీటా వాళ్లకి అరువివ్వాలిసి వచ్చింది!

పంకజం అతని గదిలోకి వెళ్లటం అదే మొదటిసారి. గదిలో ఆట్టే సామాను లేదు. కుప్పతెప్పలుగా పుస్తకాలున్నాయి. గదిని బట్టి శ్రీనివాసరావు రహస్యాలేమీ ఆమె గ్రహించలేకపోయింది. అతనికి ఆట్టే బట్టలు లేవని మాత్రం తెలుసుకున్నది. అతను బయటికిపోతూ లోపలికివస్తూ కనిపించినప్పుడు బాగానే డ్రెస్ చేసుకున్నట్టు కనపడేవాడు. రెండు మూడు రకాల దుస్తులున్నట్టు కనబడేవాడు. అతనికున్నవే రెండుమూడు జతలని ఆమె ఊహించలేదు. ఆ సంగతి ఇప్పుడామెకు తెలిసింది.

ఈ ఆరునెలల కాలంలో అతను రెండుసార్లు టైముకు అద్దె ఇవ్వలేకపోయాడు. ఒకసారి తన చెల్లెలు డబ్బుకోసం రాస్తే దగ్గిర ఉన్నదంతా పంపేశానన్నాడు. మరోసారి తన మేనగోడలు పెనిమిటిని ఆదుకోవాలి సొచ్చిందన్నాడు. రెండుసార్లూ అతని మాటలు పంకజం చెవులకు అబద్ధంగానే వినిపించాయి. అయినప్పటికీ అతను డబ్బు కిబ్బంది పడేవాడిలాగా ఎన్నడూ కనిపించలేదు. ఈ నెల అద్దె ఇవ్వకపోతే వచ్చే నెలలో రెండు నెలల అద్దే ఇచ్చేసేవాడు. సంపాదన తక్కువ గనక పొదుపుగా జీవిస్తూ వచ్చాడేమోగాని, చేబదుళ్లు తీసుకుని ఎగగొట్టే గర్భదరిద్రుడుగా అతనెన్నడూ కనిపించలేదు.

ఇప్పుడు గంజి కావాలంటున్నాడు, గంజి పరిశోధనలంటున్నాడు. ఇటువంటి కబుర్లు వినేవాళ్లకి అబద్ధాలుగా వినిపిస్తాయని అతనికి తెలీదో, లేక తన చెవులే పాడునో అనుకున్నది పంకజం.

2

నాలుగురోజులు గడిచాయి.

“ఏమండీ, అవ్వగారూ, ఇవాళ అత్తిసరు పెట్టారల్లే ఉందే?”

★ గంజి కేంద్రం ★

"లేదు, నాయనా! గంజివార్చా. మా పంకజం బట్టలకు పెట్టాలని తీసుకుంది. అంతగా అయితే రాత్రికి అన్నం వారుస్తాలే."

"పోనివ్వండి. తొందర ఏమీ లేదు. అవ్వగారూ, పైత్యానికి ఏంతింటే మంచిది?"

"నీకేనా, నాయనా? వొంట్లో సరిగా లేదా?"

"ఏం లేదండీ. కడుపులో తిప్పుతోంది. ఈపూట మాగ దామనుకుంటున్నాను."

"పాత ఊసిరికాయ ఉంది. అది వేసుకుని రెండుముద్దలు తిను. అసలే నీరసంగా ఉన్నట్టున్నావు. ఏమీ తినకపోతే నీరసపడిపోతావేమో?"

"పచ్చడి ఇప్పించండి. దాంతో నే రెండుముద్దలు తిని ఇంత చారన్నం తిని వచ్చేస్తాను."

"ఈభాగ్యానికి హోటలుకెందుకు పోతావు నాయనా? కాస్త అన్నం నే పెడతాలే. రెండునిమిషాల్లో చారు పెట్టేస్తా"

"అన్నీ అబద్ధాలు! అన్నీ అబద్ధాలు!" అనుకున్నది పంకజం ఈమాటలు వింటూ. తనకూ, ఈ శ్రీనివాసరావుకూ మధ్య ఏదో మస్తాష్టకం! అతను ఏంచెప్పినా తన చెవులకు పచ్చి అబద్ధాలుగా వినపడవలసిందే!

మరో అరగంటకు అవ్వ, "పంకజం?" అని పిలిచింది.

పంకజం వంటింట్లోకి తొంగిచూసి, "ఏం?" అన్నది.

"ఆ అబ్బాయిని అన్నానికిరమ్మనమ్మా."

పంకజం శ్రీనివాసరావుగదిలోకి తొంగి చూసింది. అతను నిద్రపోతున్నాడు. కనీసం పంకజానికి మొదట అట్లా కనబడింది. మరుక్షణంఏకంగా అతను చచ్చాడనే అనుకున్నది —అతను ఊపిరికూడా పీలుస్తున్నట్టు లేదు! అతనిపై తనకుగల అనుమానాన్ని కట్టిపెట్టి దగ్గిరికివెళ్ళి చూసింది. శాంతం చావలేదని రూఢి చేసుకున్నది. "ఇదుగో, ఏమండీ?" అని పిలిచింది. అతను పలుకలేదు. మొహమాటానికిపోతే లాభంలేదని చేత్తో తట్టింది. శ్రీనివాసరావు కళ్ళు తెరిచాడు.

Hotel TAJ

తాజ్ హోటల్
గాంధినగర్, బెంగుళూరు సిటీలో
బస చెయ్యండి.

"అన్నానికి వస్తారా?"

"విస్తట్లో కాస్త తెచ్చిపెట్టు. కొంచెం సేపుండి తింటాను," అన్నాడు శ్రీనివాసరావు మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకుంటూ.

ఈ సందేశాన్ని పంకజం అవ్వకు అందజేసింది. అవ్వ విస్తరినిండా చేసినవన్నీ వడ్డించి పంకజాన్ని తీసుకుపొమ్మన్నది.

"అన్నం వొద్దో అనేవాడికివన్నీ దేనికీ?" అన్నది పంకజం.

"అన్నీ ఎక్కడే? ఒకచుక్క దోసకాయ పప్పూ, ఒకచుక్క కాకరకాయ కూరా! తినకపోతే పోనియ్యనీ.. మొదటి ముద్దమటుకు ఉసిరికాయ తినమను. గాజుగ్లాసులో చారు పట్టుకుపో. కాస్త నెయ్యీ, మజ్జిగా కూడా పెట్టిరా."

తన వంట ఎంతమంది మెచ్చుకుంటే అవ్వగారికి అంత సంతోషం. శ్రీనివాసరావు గంజి పరిశోధనలు చేస్తున్నా నన్నప్పుడు తానుకూడా సహాయం చేస్తానందామని ఆవిడకు నోటిదాకా వచ్చింది. ఒక గంజే కాదు గడ్డికూడా రుచిగా తయారుచెయ్యొచ్చు చేతి తీరు బాగుండాలేగాని?

3

పంకజం తండ్రి ప్రసాదరావుగారు భోంచేస్తున్నాడు. తల్లి వడ్డిస్తున్నది. పంకజానికి సంబంధం గురించి మాట్లాడుతున్నాడు.

"కుర్రాడిక్కడే డాక్టరీ చదువుతున్నాడు. తల్లిదండ్రులిద్దరూ చిన్నతనంలోనే పోయారుట. పెద్దఅన్న పెంచాడు, చదివిస్తున్నాడు. కుర్రాణ్ణికూడా చూశా. ఫరవాలా. బాగా నే ఉంటాడు," అన్నాడు ప్రసాదరావుగారు.

"పోనీరా. అంతగా అయితే పెళ్ళయినాక మనింట్లోనే ఉంటాడు. నేను హరీ అంటే పిల్లెకొద్రా నీకు ఆడదిక్కు? నీ కూతురూ, నీ అల్లుడూ నీ దగ్గిరే ఉంటారు, సరిపోతుంది. పప్పు కుదిరిందట్రా, నాయనా?"

"కుదరటమేమిటమ్మాయ్? అద్భుతంగా కుదిరింది."

"అట్లాగుట్రా, నాయనా. చెవగొట్టా నేమో ననుకున్నాను సుమా. మరేంలేదు ఉప్పు జాస్తివేశా ననిపించింది. పప్పేమో ఎంతకీ ఉడకలా."

"ఒక్కనాటి కసుకోకు. దివ్యంగా ఉంది. ఏదీ ఇంకొక్క చుక్క వెయ్యి."

మరికొంచెం పప్పువేయించుకుని కలుపుకుని ముద్ద నోట్లో పెట్టుకోబోతున్న ప్రసాదరావు ఆగి, "ఎవరో వాంతి చేసుకుంటున్నట్టుందే?" అన్నాడు.

"ఆ శ్రీనివాసరావల్లే ఉంది." అన్నది పంకజం.

"ఇదేం ప్రారబ్ధం? ఊరినిండా కలరా! ఒసే, నువ్వెళ్ళకు."

కాని పంకజం అప్పుడే దొడ్లోకి పరిగెత్తింది. శ్రీనివాసరావు తిన్న అన్నమంతా వాంతిచేసుకున్నాడు. కడుపు అంత బాగాలేనివాడు పెట్టినదంతా ఎందుకు తినాలి? అతనిమీద ఆమెకు కోపమూ, అసహ్యమూ కలిగాయి. అరగనిది తినేవాళ్ళూ, చాతగాని పనికి పూనుకునేవాళ్ళూ అంటే ఆమెకెందుకో మంట.

ఈ మంటలో కూడా శ్రీనివాసరావు లేవలేనిస్థితిలో ఉన్నాడని తెలుసుకున్నది. దగ్గిరికి వెళ్ళి పట్టుకుని లేవదీసింది. గదివాకిట్లోకి తెచ్చి కూచోబెట్టి పుక్కిలించటానికి కాసిని నీళ్ళిచ్చింది.

"శ్రమ ఇస్తున్నాను," అన్నాడు శ్రీనివాసరావు అస్పష్టంగా.

"అన్నం తినకుండా మానేస్తే సరిపోయేది," అన్నది పంకజం.

"అప్పటికీ మానేశాను," అన్నాడు శ్రీనివాసరావు లేచి గదిలోకి వెళ్ళటానికి యత్నిస్తూ.

"జబ్బేమిటో డాక్టరుకు చూపించరాదూ?" అన్నది పంకజం.

"వద్దు, వద్దు! డాక్టరేం చేస్తాడు? జబ్బేమీ లేదు," అన్నాడు శ్రీనివాసరావు కంగారుగా.

కాని ప్రసాదరావుగారు పట్టుబట్టి డాక్టరును పిలిపించాడు. శ్రీనివాసరావుకు కలరా కాదని తేల్చుకునేదాకా ఆయనకు నిద్ర పట్టేట్టు కనపడలేదు.

డాక్టరు వచ్చి శ్రీనివాసరావును పరీక్షించాడు. కలరా కాదన్నాడు. నీరసం తప్ప మరే జబ్బూ లేదన్నాడు. పాలూ, పళ్ళూ, మంచినీళ్ళలో గ్లూకోసూ ఇమ్మన్నాడు. ప్రసాదరావుగారు డాక్టరుచెప్పినవన్నీ తెప్పించాడు, పంకజం వాటిని శ్రీనివాసరావు గదికి చేర్చింది.

శ్రీనివాసరావు పంకజాన్ని చూడగానే లేచి కూచున్నాడు. అతనింకా నీరసంగానే ఉన్నాడు గాని అతని మొహంలో దైన్యం లేదు.

"ఎందుకివన్నీ ఈ గంజికేంద్రంలో?" అన్నాడతను.

పంకజానికి అర్థంకాలేదు. "డాక్టరుగారిప్పించమన్నారు. వద్దా?" అన్నదామె.

"ఇస్తే మహారాజుగా తీసుకుంటాను. కాని నాకు కావలిసిందిమటుకు ఇదికాదు."

"మరేమిటి?"

"శ్రీనివాసరావు నీరసంగా చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"ఉద్యోగం! డబ్బు! తిండి! నాడే పొట్టమీద అన్నం తింటే ఇమడలేదు. అనవసరంగా డాక్టరును పిలిపించారు...మీకందరికీ నిష్కారణంగా శ్రమ అయింది."

తన జీవితంలో మొదటిసారి పంకజం ఇతని మాటలు నమ్మగలిగింది. ఆమె అతనికి కాసిని వేడిపాలు తాగటానికిచ్చి బత్తాయి ఒకటి వొలుస్తూ, "ఆ ఉద్యోగాలన్నీ అబద్ధమేనా?"

"అబద్ధం కాదు. నేను మద్రాసు సెక్రేటేరియట్‌లో పని చేశాను. ఆంధ్ర రాష్ట్రంతోబాటు కర్నూలుకు వెళ్ళాను. డేరాల్లో మకాం పెట్టాను. మా డేరాలో మొదట అయిదుగురం. ఒకడు రెండోరోజే ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇచ్చి వెళ్ళాడు. మరి ఇద్దరు ఎవరినో పట్టుకుని మంచిచేసుకుని మా కొంపు కన్న మంచికొంపులోకి వెళ్ళిపోయారు. నాకు జ్వరంవచ్చి వొళ్లు తెలియకుండా పడిపోయాను. బతికేనా, చచ్చానా అని అడిగినవాళ్లు లేరు. మందూ లేదు, మంచినీళ్ళూ లేవు. వారంరోజుల అవతల నాకు జ్వరం తగ్గేసరికి నా సామానంతా మాయమయింది. నా ఆఫీసు పని మాత్రం నాకోసం పేర్చిఉంది. రాత్రింబగళ్లు పనిచేసి ఆపని పూర్తి చెయ్యమన్నారు. ఆదివారాలు కూడా శలవు తీసుకోవటానికి లేదన్నారు. రాజీనామా ఇచ్చి వచ్చేశా. ఇక్కడికి వచ్చాక ఎంప్లాయిమెంట్ ఎక్స్చేంజివాళ్ళు రెండు టెంపొరరీ ఉద్యోగాలిచ్చారు. నెలనుంచి ఊరికేనే ఉన్నా. వారంనుంచీ తిండిలేదు. నాకు ఉద్యోగంలేదనీ, తిండి లేదనీ ఎవరితో మొరపెట్టుకోను? ఎవరిని చేబదుళ్ళడగను? ఒక నెల అద్దె నాలుగురోజులాలస్యంగా ఇస్తేనే నేను మీకంటో తేలికయిపోతానే? స్నేహితులదగిర చేబదుళ్ళు తీసుకుని ఇవ్వకపోతే ఏమవుతాను?"

"అవును, నిజమే," అన్నది పంకజం.

4

"ఏం, నాయనా? కాస్త లేచి ఎంగిలి పడతావా?" అన్నది అవ్వగారు గదిలోకి తొంగిచూసి.

శ్రీనివాసరావు రొమ్ముమీద పుస్తకం పెట్టుకుని పడుకుని ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. గదిలో దీపం వెలుగుతున్నది.

"ఎందుకులెండి?" అన్నాడతను.

"ఎందుకేమిటి, నాయనా. నీకోసం తేలిగ్గా చేశా."

శ్రీనివాసరావు లేచాడు. అవ్వగారి వెంట వెళ్ళాడు. అవ్వగారు వంటింట్లో అతనికి పీటవేసి కూచోబెట్టింది.

"ఎవరూ ఇంట్లో లేనట్టున్నారే?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"అమ్మాయికి ఏదో సంబంధమంట. తండ్రి

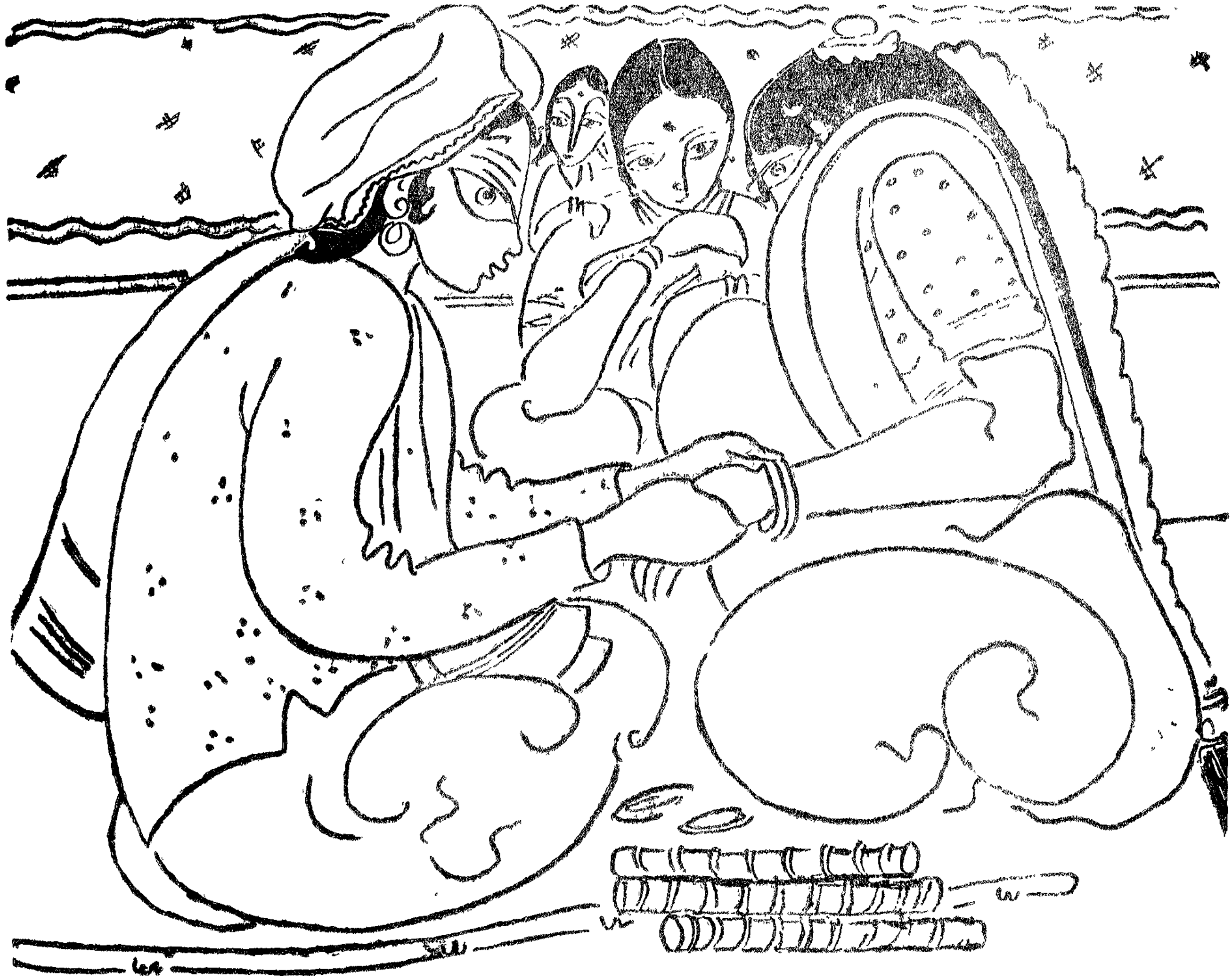

"పండుగకు గాజులు"

ఎ. వి. ఎస్. ఆర్. జోస్యులు, (మంగళగిరి).

గంజి కేంద్రం

కూతుళ్ళిద్దరూ చూడవచ్చారు. మొన్నటి శ్రావణ పౌర్ణమికి పదిహేడుకూడా వెళ్లాయి, పెళ్ళి చెయ్యొద్దా, నాయనా?" అన్నది అవ్వగారు వడ్డిస్తూ.

"కొంచెంగా పెట్టండి. అన్నానని కోప్పడకండి, అవ్వగారూ. మీ మూలంగానే నాకు పొద్దున అంత గొడవయింది."

"అదేమిటి, నాయనా?" అన్నది అవ్వగారు ఆదుర్దాగా.

"చాలా కొంచెంగా తిందామనుకున్నానుగాని, మీ చేతి మహాత్మ్యమేమిటో ఏదీ వదిలిపెట్ట బుద్ధికాలేదు. మరీ కాకరకాయకూర చూశారూ? నా జన్మలో ఎన్నడూ అంత రుచిగా చేసిన కాకరకాయకూర తినలేదనుకోండి."

అవ్వగారి మొహం ఆనందంతో వికసించింది.

"కాకరకాయకూర బాగా కుదరాలా మరి?" అన్నదావిడ.

"బాగా అని మెల్లిగా అంటారేమిటి? నే నసలు కాకరకాయ నోట పెట్టను. అటువంటివాణ్ణి ఆవురావురని తినేశాను. అంతా వాంతి అయిపోయింది. ఈ పూటైనా తేలిగ్గా తిననివ్వండి."

"ఏత్బె, అసలు చేసిందేముందీ? కాస్త వెల్లుల్లి కారప్పొడీ, ఇంగువ చారూనూ. అన్నట్టు బచ్చలకూర పెసరపప్పులో వేశా. ఒక్కరవ్వ నాలిక్కి రాచుకుచూసి ఎట్లా ఉందీ చెబుతావూ?"

"వద్దులెండి."

"ఎంత, నాయనా, ఒక్క ముద్దంటే ఒక్క ముద్ద కలిపిచూడు."

"అద్భుతం! మీరు నలమహారాజును చంపిపుట్టారవ్వగారూ!"

లేదులేదంటూనే అవ్వగారు శ్రీనివాసరావుచేత చేసిన వంటకాలన్నీ తినిపించింది. ప్రతిదీ అద్భుతమే నన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"నువ్విట్లా అంటున్నావా? మావాడికొక్కడికే నా వంటంటే ఎంతో ఇష్టం. నా మనవరాలికి మటుకు ఒకటే నచ్చదు. ప్రతిదానికీ ఏదో వంక పెడుతుంది."

"ఒక్కొక్కళ్ళ తీరు!" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"బాగా చెప్పావ్," అంది ముసలావిడ.

తండ్రీ కూతుళ్లు ఇంటికి తిరిగి వచ్చేసరికి తొమ్మిది దాటింది.

"ఆయన కన్నం పెట్టావా?" అని అడిగింది పంకజం అవ్వను చూస్తూనే.

"అతను తిని వెళ్ళి ఏ ఝామయింది? అయితే ఇంతకూ పెళ్ళికొడుకును చూశారుట్రా?" అన్నది అవ్వగారు.

"ఆ, చూడకేం?" అన్నాడు ప్రసాదరావుగారు.

"ఏమయిందేం?" అన్నది తల్లి.

"ఆయనకు పదివేలు కట్నం కావాలిట"

"ఆకలేస్తున్నది, అన్నం పెట్టవమ్మా," అన్నది పంకజం మాట మార్చటానికల్లే.

"పది వేలే!" అన్నది అవ్వగారు ముక్కుమీద వేలేసుకుని.

"అన్నం పెట్టవమ్మా అంటూంటే?" అన్నది పంకజం చిరాగ్గా.

"ఆ! పది వేలతో ఇద్దరల్లుళ్లను కొనుక్కోవచ్చు," అన్నాడు ప్రసాదరావుగారు.

అన్నంముందర పంకజం రుసరుసలాడుతూనే ఉంది "ఏమిటే బచ్చలకూరపప్పు ఇట్లా పాడుచేశావ్......ఇది చారా కషాయమా?" అంటూ వంకలు పెట్టింది.

"ఒసే, నీకన్న ఆ అబ్బాయి ఎంత నయమే! అన్నీ అద్భుతంగా ఉన్నాయని తినేశాడు. నిజంగా ఎంత బుద్ధిమంతుడు! దీన్ని అటువంటివాడికిచ్చి ఇంట్లో పెట్టుకోరాదుట్రా? చిలకా గోరింకల్లే ఉంటారు?" అన్నది అవ్వగారు.

కాబోయే డాక్టరుగారి నిక్కు, నీలుగూ, దెబ్బా, భోషాణమూ ఇంకా మరిచిపోలేకుండా ఉన్న ప్రసాదరావుకు ఈ ఆలోచన దివ్యంగా కనిపించింది. ఆయన కూతురుకేసి చూశాడు. పంకజం ఏమీ విననిదానల్లే బాగాలేదని ఆక్షేపించిన పప్పుకూరే ఆవురావురని తినేస్తున్నది. ★